No. 20. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 15 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2.50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Vraagstuk over het behoud van den algemeenen vrede.

(*Vervolg van onze vorige.*)

Men zal het bemerkt hebben, wij redeneerden in de hypothese, dat de tijdelijke bescherming, waarop, volgens het voorstel van den schrijver, een tak van nijverheid zou kunnen aanspraak maken, die door het een duizendste gedeelte der bevolking werd uitgeoefend, tegen de mededinging in het binnenland zou worden verleend, ten einde daardoor het kwaad der overproductie in het land te keer te gaan.

Het kon echter ook zijn, dat wij ons vergist hadden, en dat het in het plan van den geachten schrijver lag, die bescherming *ten koste van het buitenland* te verleenen. Zoo ja, dan stuiten wij op een gewigtig bezwaar voor die landen, welke grootendeels *of* van den handel *of* van den landbouw bestaan, en waar de overige takken van nijverheid nog weinig of geene ontwikkeling hebben verkregen.

Die landen zouden, volgens de te sluiten overeenkomsten, geen regt hebben tegen over het buitenland, zoodanige takken van nijverheid te beschermen, welke nog als 't ware in de geboorte waren, en welke bij gevolg door geen duizendste gedeelte der bevolking werden uitgeoefend. Alleen de handel, de landbouw zouden hier mogen beschermd worden. Maar nu andere, groote bloeijende Staten, waar niet maar alleen handel en landbouw, maar ook de andere takken van nijverheid door een duizendste gedeelte der bevolking werden uitgeoefend, daar zou *alles* bescherming genieten tegen den invoer van buiten. Hierbij stonden dus ten achteren de Staten, alleen in handel en landbouw, en nog meer de Staten, hoofdzakelijk in den landbouw alleen hun bestaan vindende. Geene mogelijkheid dan voor deze om zich uit hunne min gunstige gesteldheid te verheffen. Zij konden en mogten niet beschermen wat de *meer* gunstig gestelde Staten, in opzigt tot vele takken van nijverheid, beschermen mogten. De rijke, de welgestelde, de reeds in bloei en welvaart verkeerende Staten met allerwege ontwikkelde nijverheid werden dus bevoorregt boven die, welke nog tot ontwikkeling in gewigtige takken van nijverheid moesten trachten te geraken.

Men beweert wel, dat de wijze Opperbestuurder onzer ondermaansche zaken aan ieder land zijne eigendommelijke voorregten, zijne voortbrengende kracht verleend heeft; dat het eene land bezit wat het andere ontbeert, en zulks, opdat de eene streek der aarde, eenmaal bevolkt zijnde, aan de andere nuttig zoude zijn en de gansche menschheid, door wederzijdsche behoeften gedreven, zich zoude verbroederen, zich wederkeerig hulp betoonen.

Maar eveneens legde die wijze Opperbestuurder in elken bijzonderen mensch, natuurkrachten, vermogens van ligchaam en ziel, opdat ieder nuttig zou kunnen zijn, opdat de een den ander zou kunnen ten dienste staan en er, naar gelang van aanleg, stand en bekwaamheden, wederkeerig hulpbetoon zoude plaats vinden.

Doch, door eenen verkeerden weg te bewandelen, door in stede van de algemeene broedermin alleen de liefde tot zich zelven tot rigtsnoer te nemen, is de mensch er in geslaagd, de hulp, de vermogens, den arbeid van een overgroot getal zijner broeders overbodig te maken, deze voor niets te doen gelden, of zoo nog voor iets, dan altans verre beneden hunne oorspronkelijke waarde.

Desgelijks ook in het groot met de Staten. De rijkeren, hunne bewegingen en werking over den geheelen aardbol kunnende uitbreiden, maken slechts daar gebruik van den arbeid der menschen, van de voortbrengende kracht van den bodem, waar zij de vruchten daarvan tot den geringsten prijs verkrijgbaar vinden.

Wie dus het verst gevorderd is in de kunst van voortbrengen; wie dit met de minste inspanning van, bestendig onderhoud vorderende, menschenkrachten vermag, en daarbij ook nog den tijd weet uit te winnen, — die zal de voorkeur vinden; dat zijn dus *die* Staten, welke reeds de meeste vorderingen in de kunst der industrie hebben gemaakt, waar reeds aanzienlijke kapitalen aan de hoogere volmaking der nijverheid hebben kunnen worden te koste gelegd. Maar de armen, de min bevoorregte Staten, hoe zullen deze zich, bij deze overmatige mededinging, immer tot het standpunt der overige kunnen verheffen?

Ware hun de tijd vergund, om met de geringe hulpmiddelen hun ten dienste staande zich trapsgewijze te ontwikkelen, te vervaardigen, voort te brengen, wat zij naar gelang hunner vordering in beschaving behoefden, de handel, de nijverheid zou uit de behoefte zelve ontstaan zijn. Maar *nu* zou hun die tijd niet zijn gelaten. Bij de meeste behoefte welke zij zouden aan den dag leggen, ware de vreemde handel, de vreemde nijverheid, door kunst en kapitalen ondersteund, gereed om daarin te voorzien, en dit op zulk eene wijze, dat er niet aan te denken viel, zich iets dergelijks even goed en deugdelijk, door eene aan de prijzen daarvan gelijk staande opoffering van tijd en menschen-arbeid, zelf te kunnen verschaffen.

Van daar, dat wij zouden vreezen, dat wij van de min gegoede Staten, in het vooronderstelde systhema van den geachten schrijver, zouden zien, wat wij van de min gegoede individu's in den regel zien, dat het overwigt van kennis en rijkdom bij hunne meer gezegende medeburgers en het gebruik van deze gemaakt, hen bijna overbodig doet worden in het land hunner geboorte, en hen verhinderd, om zich tot een standpunt van hooger geluk, van meerdere welvaart te verheffen. Dit intusschen kan, wij hebben er de zekerheid van, wel geenszins in de bedoeling leggen van den menschlievenden en edeldenkenden schrijver.

Nu het *vierde* punt. Volgens dit, zou het verleenen van octrooijen, op het stuk van nieuwe uitvindingen, in onderscheidene Staten, hoogst noodzakelijk herziening vereischen; niet maar alleen met het doel, om wezenlijke verdiensten, waar die bestaan, te beloonen, maar ook om een onverdragelijk monopolie te vermijden, door hetwelk de volken, in opzigt tot hunne nijverheid, schromelijk worden benadeeld.

Wij beschouwen dit als eenen zeer gewigtigen wenk. Het licht, hetwelk de Alwijze in eenen bijzonderen mensch doet opgaan, beschouwen wij als een geschenk, als eenen eigendom voor de gansche aarde. Dat hooge voorregt waardere, erkenne en beloone de Staat, naar gelang zijner krachten; doch anderen, in welke gelijk licht mogt opgaan, te beletten, dat zij, gedurende eene reeks van jaren, daarmede voordeel voor zichzelven en voor het algemeen kunnen doen, opdat de begunstigde daardoor onevenredige voordeelen behale tot schade van anderen, dit achten wij de belooning, de aanmoediging overdrijven. De uitvinder levere zijn geheim, zijne uitvinding den Staat in handen; de Staat beloone naar evenredigheid van het nut; doch het algemeen geniet, zoo spoedig immers mogelijk, al het voordeel, hetwelk de uitvinding aan hetzelve verschaffen kan. Anders blijve het ieder vrij, dezelfde uitvinding te doen en toe te passen.

Het *vyfde* punt, wij spraken er reeds met een woord in ons eerste artikel van, stelt voor het vestigen van spaar- en leenbanken, allerwege waar de ondervinding de heilzame uitkomsten daarvan zou hebben aangewezen voor de zedelijkheid en de kunstvlijt bij alle volken, waar zij vóór het tegenwoordige bestaan en bloeijen.

Men gevoelt ligtelijk, dat de schrijver door leenbanken hier alleen dezulke verstaat, in welke de ondernemer van eenigen tak van nijverheid, de daartoe door hem benoodigde gelden, onder behoorlijken waarborg, tegen eene matige rente kan opnemen. Hier geldt het niet de hulp uit eene oogenblikkelijke verlegenheid, maar de hulp aan iemand te verleenen om, door middel van zijne industrie, te geraken tot een gevestigd en duurzaam bestaan.

Het is moeijelijk, bij gebreke aan eene verdere ontwikkeling van dit punt door den geachten schrijver, de mate van het nut en de waarschijnlijke gevolgen te berekenen, welke uit de vestiging van zoodanige banken zou kunnen voortvloeijen. Zonder eene voldoende waarde, om tot waarborg te kunnen strekken voor de te leenen sommen, zou aan de voortdurende instandhouding van zoodanige banken niet te denken zijn, en daarbij zou zich ook ongetwijfeld weldra zoodanige mededinging in eene menigte van bedrijven opdoen, dat de mogelijk te behalen voordeelen ontoereikend zouden zijn, om een toereikend middel van bestaan in vele derzelve te kunnen vinden.

Hoe dieper en naauwkeuriger wij de zaak der nijverheid inzien, des te meer komen wij tot de overtuiging, dat zij zonder een onafhankelijk, onpartijdig, wijs opperbestuur, zonder doelmatige beperking, waar noodig, zonder regeling en leiding, in de maatschappijen zoo als wij die thans beschouwen, en onder de menschen, zoo als die thans nog zijn en vooreerst wel blijven zullen, onstuimig zal voorthollen als een ongebreideld ros en weinig waar geluk, weinig voortgang in verstandelijke en zedelijke ontwikkeling, maar wel eene onfeilbare bron van leed en ellende, voor een gedeelte der menschheid, scheppen zal.

(*Het vervolg hierna.*)

Jaarlijksche Algemeene vergadering van de leden der Israëlitische Gemeente te Brussel, den 15 Januarij 1843.

De vergadering wordt door den Vice-President met de voorlezing van het volgende verslag geopend.

Naar eene nieuw ingevoerde verordening, welke zonder twijfel uwe goedkeuring wegdraagt, en die wij van nu en voortaan als regel zullen volgen, valt mij het genoegen te beurt u rekenschap te geven van de verrigtingen des kerkeraads en van den staat onzer gemeente, over het afgeloopen jaar 1842.

De volmaakste overeenstemming van gevoelens heeft de leden des kerkeraads bezield; het welzijn der godsdienst was het eenige doel naar hetwelk zij streefden; de stipte naauwkeurigheid waarmede ieder hunner zijne pligten heeft betracht, levert den hechtsten waarborg op van die eenheid van beginselen en onderhandelingen, buiten welke geen goed beheer denkbaar is.

Met het meeste genoegen wordt aan den goeden ijver der kerkbeambten onze hulde toegebragt.

Het onderwijs en de opvoeding der jeugd maken de onderwerpen onzer voortdurende zorgen uit. Wij leggen, met zeer veel zelfvoldoening, van den ijver der onderwijzers en de vorderingen der leerlingen een bevestigend getuigenis af.

Veel, gij heeft dit even als wij, is er reeds voor het onderwijs der jeugd gedaan; maar er blijft nog veel te verrigten over: kwade wil of berispelijk verzuim van vele ouders staan de opvoeding hunner kinderen in den weg; zedelijke leiding, onderrigt en voorbeelden van goede orde en manierlijkheid binnen de school, zullen den leerling steeds ontoereikend zijn, wordt hem in het ouderlijke huis geen eerbied voor den leermeester ingeboezemd; wordt hij onder het oog van hen waaraan hij zijn leven is verschuldigd, niet aan ordelijkheid, arbeid en een zedelijken levenswandel gewoon gemaakt en ondervindt hij in den huisselijken kring onhebbelijkheden welke, tegen het schoolonderwijs aandruisschen, en deszelfs invloed vernielen.

Wij zullen naar alle waarschijnlijkheid tot het aanstellen eens algemeenen Inspecteurs, voor alle de binnen het rijk gevestigde, Israëlitische scholen overgaan; zoodanige ambtenaar, geheel zijn tijd aan dien bijzonderen tak wijdende, zal tevens, na bekomene last, alle door ons beraamde verbeteringen, bij het onderwijs kunnen invoeren.

Het strekt ons tot genoegen onze tevredenheid aan den dag te leggen, wegens het tegenwoordige beheer van het weldadigheids-genootschap, aangaande deszelfs betrekking tot onze gemeente, zonder geloof te weigeren aan een werkkring van meer uitgestrekte weldadigheid, wilde het genootschaps-bestuur steeds de algemeene administrative regelen des kerkeraads tot leiddraad nemen.

De laatste betaaltermijn van den koopprijs onzer godsdiensttempels, zal in de eerstkomende maand Maart verschenen zijn. Een onderstand van duizend fr. wordt ons van wege de stad Brussel verstrekt. De Provincie Braband kent ons hetzelfde bedrag toe. Wij hebben de hooge regering om eene buitengewone toelage van drieduizend fr. aangezocht, en de heer Minister van Justitie beloofde, bij een onlangs verleend gehoor, dat aanzoek onverwijld in overweging te brengen.

Sedert uwe laatste bijeenkomst is het regtsgeding tegen een voormalig bestuurder der gemeente, bij minnelijke schikking vereffend.

Het is den kerkeraad, na langdurige en onophoudelijke pogingen, sedert het jongstverloopen jaar, gelukt, den bedienaars der godsdienst van de Israëlitische gemeenten te

Antwerpen, *Gend*, Luik en Arlon, in het genot van jaarlijksche landsbezoldiging te stellen. (1)

Eene leemte in de plaatselijke verordeningen versteekt dezen ambtenaren van tegemoetkoming der huishuur uit de stedelijke kassen; er zijn bij de hooge regering vertogen gedaan om dezelve te doen verdwijnen.

In weerwil onzer bekrompene inkomsten, vonden wij ons, in het afgeloopen jaar in staat gesteld, door inlagen in de spaarbank, de toekomst van twee onzer ambtenaren te verzekeren. Wij zullen dit aangevangen werk trachten voort te zetten; het als een geheiligden pligt beschouwende in het lot der kerkdienaars te voorzien, wanneer zij door ouderdom of ligchaams-gebreken ongeschikt voor de dienst worden.

Het is inderdaad te betreuren, hoe vele onzer geloofsgenooten hunne bijdragen, tot de behoeften der gemeente, weigeren l'deze wegens het vermeende, dure offer hetwelk zij haren leden oplegt, gene uit onkunde van het nut hetwelk zij verbreidt. Wij hopen dat de openbaarheid aan het tegenwoordige verslag gegeven, zal leiden om het gekenmerkte bezwaar uit den weg te ruimen.

Wij eindigen dit verslag met het betuigen onzer dankerkentenis aan heeren gedelegeerden waaraan de opzigt des tempels en die der begraafplaats is aanvertrouwd, voor de belangstelling waarmede zij zich van hunne taak hebben gekweten; u tevens mededeelende, dat bij gelegenheid der jongste nieuwejaars-audientie, het Z. M. onzen Koning heeft behaagd, bij hernieuwing, zijne geheele deelneming, voor het welzijn der Israëlitische gemeenten in Belgie, te kennen te geven.

Op het voorstel des grooten kerkeraads, werd dezelve door de vergadering gemagtigd, tot het bijvoegen van een tot drie honnoraire leden.

Vervolgens werd overgegaan tot de verkiezing van twee werkende leden des kerkeraads, tot vervanging der heeren J. R. Bischoffsheim en H. Schuster, welker aftreding door het lot, voor de jaren 1843, was vastgesteld; wordende de twee aftredende leden, met eenparigheid van stemmen, op nieuw gekozen.

---

(1) De hier bedoelde bedienaren der godsdienst, zijn noch Rabynen, noch Predikanten, maar voorzangers (Liturgos), even als de Roomsch-Catholijke Pastoors, met het uitoefenen der eeredienst belast. Ook in Frankrijk worden dergelijke ambtenaren van den lande bezoldigd. In Nederland, waar jaarlijks een aanzienlijke geldsom, ten behoeve der Israelitische eeredienst, op de staatsbegrooting wordt uitgetrokken, is de onderstand der Opper-Rabynen onnoemenswaardig en dat der Rabyns weduwen nihil. De leden worden te veel door den last der eeredienst gedrukt, en des noods geregtelijk tot de betaling der contributien gedwongen, om aan het oprigten van diaconien te kunnen denken, ten einde de stedelijke kassen, ten minste in het onderhoud der Israëlitische armen te verligten of behoorlijk te gemoet te komen.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Terwijl de krijgsraad, die te Nieuw-York vergaderd is, om te onderzoeken in hoeverre Kapitein *M'kensie* in het ter dood doen brengen van den jongen *Spencer* en van de matrozen *Cromwell* en *Small*, binnen de grenzen zijner volmagten verbleven, of dezelve te buiten gegaan is, deszelfs onderzoek hieromtrent met de meeste zorg voortzet, heeft er zich in dit treurig drama een nieuw incident opgedaan. De weduwe van den bootsman *Cromwell* heeft Kapitein *M'kensie* bij den gewonen regter aangeklaagd, wegens moord aan wijlen haren man gepleegd, door hem zonder form van proces te hebben doen ombrengen, niet als overtuigd van een komplot, maar uit vreeze, dat hij, gevangen gezet, door zijne mede matrozen in vrijheid gesteld zou hebben kunnen worden; hoedanige moord, naar het oordeel der klageresse, onafhankelijk van het verdere voor den krijgsraad aanhangige geding, onder het regtsgebied van den gewonen regter behoorde.

Da beslissing is evenwel geweest, dat de zaak aanhangig zijnde voor eenen krijgraad, geene andere regtsmagt zich daarin behoorde te mengen.

DUITSCHLAND.

HAMBURG, den 6. Februarij. De Zweedsche korvet de Naïade is van Livorno te Carlscroon (Zweden) aangekomen, aan boord hebbende een meisje van 17 jaren, *Christina Maria Uldall* genaamd, geboortig in Noorweesch Lapland, dat als dienstmeisje woonachtig was bij den heer *Wyzinthuis*, consul-generaal van Zweden en Noorwegen te Livorno, en zich aldaar aan een moord heeft schuldig gemaakt. Zij verkeerde met eenen jongen kamerbehangersknecht, *Salvator Pallurini* genaamd, die haar beloofde te huwen. Op eenen schoonen morgen ziet zij door het raam in de verte *Pallurini* met een jong meisje, eene waterdraagster, spreken en haar omhelzen. Zij wordt woedende, en, door minnennijd gedreven, besluit zij zich te wreken. *Pallurine* treed in huis, om draperiën op te hangen, en *Christina* snelt hem in woede te gemoet, slaat haren linkerarm om zijn hals, en brengt hem met de regterhand 4 messteken toe, aan welke wonden hij dien dag overleed. Voor de regtbank te Livorno gebragt, had zij het geluk een welsprekenden advocaat, den heer *Cerciguani*, tot haren verdediger te hebben, die betoogde, dat de minnennijd haar tot woede en zinsverbijstering had gebragt, zoo dat zij op het oogenblik van de daad geen meester over haar zelve was. Zij werd vrijgesproken, maar de consul-generaal werd van regeringswege verzocht, haar naar Zweden terug te zenden. Met de Naïade is zij aldaar terug gekomen, en aan hare ouders gezonden, die aangeschreven zijn, een streng toezigt op haar te houden zullende zij anders onder toeverzigt van de politie worden gesteld.

VAN DEN MAIN, den 7. Februarij. Berigten van den Beneden-Donau brengen de tijding, dat in de Turksche provincien Bulgarie, Bosnie en Rumelie sedert eenigen tijd een zeer onrustige geest heerscht, die elk oogenblik een' openbaren opstand doet vreezen. De gruwelijke onderdrukkingen, welke de Turksche magthebbers bij voortduring de Christelijke bevolking dezer provincien doen ondervinden, deed reeds lang vooruitzien, dat vroeg of laat de verdrukten het wraakzwaard tegen hunne pijnigers zouden verheffen. Dit tijdstip schijnt niet ver meer af te wezen. Het gebeurde in Servië heeft zonder twijfel mede tot verhaasting der krisis medegewerkt. Hieruit ontstaan nieuwe verlegenheden voor de Porte en de Europesche diplomatie. De groote Oostersche kwestie trekt als eene onweerszwangere wolk aan den horizon van het Turksche rijk heen en weder. Meer en meer is het den raadgeveren der Porte reeds gelukt, dat onweder voor een oogenblik af te leiden, het geheel te bannen, schijnt boven het bereik van menschelijke krachten te zijn. Daarom zagen wij het steeds slechts van plaats verwisselen, en in het Zuiden verdwenen, in het Noorden weder even dreigend opkomen. Tegenwoordig hangt het boven de landen langs den Donau. Nog weifelt de diplomatie, welken afleider zij thans zal kiezen. Voor Duitschland is deze krisis van het hoogste belang, wijl van den afloop derzelven de vrijheid van een van deszelfs belangrijkste wegen van verkeer te water, de hoogere vlugt en het verkeer met het Oosten grootendeels afhangt. De verwaarloozing van Duitschlands belangen in deze voor deszelfs handel zoo gewigtige landen, wordt thans zeer voelbaar ondervonden. Aan deze zoowel als aan gene zijde van den Donau, in Moldavië en Wallachije, in Servie, Bulgarie en Bosnie heerscht thans bij uitsluiting Russische invloed, hier als wettige schutsheer, daar als beschermer der Christelijke godsdienst tegen de verdrukkingen van het Islamismus. Het zal aan geene andere magt zoo ligt gelukken, dezen invloed te verzwakken. En toch ware het mogelijk geweest, door een gepast en tijdig gebruik maken van de omstandigheden en door een vast optreden, denzelven een dam tegen te stellen. Hoeveel ware reeds gewonnen geweest, had Oostenrijk zich de zaak der onderdrukte Christenen aldaar aangetrokken, en in een' meer edelen zin de rol, welke thans de Noordsche magt heeft op zich genomen, zich toegeëigend. Voor Duitschland is thans weinig meer te hopen.

ENGELAND.

— Met de veel geprezen houtplaveijing in Londen schijnt het een treurig einde te zullen nemen. De politie teekent reeds alle ongelukken aan, die daarop plaats vinden, en uit dezelve blijkt, dat paarden slechts bij zeer regenachtig of bij zeer droog weder veilig daarover kunnen gaan. Bij gewoon weder storteden, binnen 48 uur, in eene met hout geplaveide straat 19 rijd- en koetspaarden. De kavallerie der garde stijgt altijd bij houtplaveijingen af, leidt de paarden aan de hand er over, en stijgt dan weder op.

FRANKRIJK.

— Volgens brieven uit Algiers tot 30. Januarij, liep aldaar het verontrustend gerucht dat tachtig soldaten, nabij Cherchell, door den magtigen stam der Beni-Menasser onthoofd waren. Zooveel is zeker dat de Gouverneur-Generaal zich, met twee bataillons, door stoombooten naar Cherchell heeft laten overbrengen, en dat het gansche overige leger, cavalerie en infanterie, in allerijl den weg naar Koleah heeft ingeslagen. De bevelen hiertoe waren den 27., des morgens ten elf ure, gegeven, en reeds des namiddags was het garnizoen van Algiers en der omliggende kampen op marsch, zonder te weten werwaars en met welk oogmerk. De stad was aan de bewaring der burgermilitie toevertrouwd.

Men zeide dat *Abd-el-Kader* in persoon, met tweeduizend ruiters en vijfduizend man voetvolk, den generaal *de Bar* bij Cherchell had aangevallen.

— Van Barcelona zijn er geene nadere tijdingen van eenig aanbelang. Het blad *de Imparcial* uit die stad deelt verdere bijzonderheden mede van de weigering der Alcades, om de in te legeren soldaten naar de huizen der burgers te verzellen. Op hun eerste antwoord, dat de stedelijke boden tot het innen der belastingen gebezigd werden, had het militair gezag deze beambten ook tot het begeleiden der garnissaires willen gebruiken; maar geen hunner was te vinden geweest. Alstoen wilde men er de Alcades toe dwingen, doch deze verklaarden nu dat zij hun reglement bezworen hadden, hetwelk hen tot niets dergelijks verpligtte, en dat zij dien ambtseed even min te buiten zouden gaan als zij daaraan te kort zouden doen. Thans volgde de bedreiging met de citadel. Op het vernemen van welke, na eenig zwijgen, een der Alcades, de heer *Fabre*, tot zijne ambtgenooten zeide: Welnu, laat ons dan naar de citadel gaan, en de anderen herhaalden: Komt, gaan wij derwaarts! Op den weg derwaarts wisten echter eenigen te ontkomen; het grootste getal nogtans is in de gevangenis gegaan en er gebleven, tot dat het militair gezag hen ontslagen heeft.

NEDERLANDEN.

— Men meldt uit 's Gravenhage van den 11 Februarij: « Naar men verneemt, zoude het in de Provincie Limburg in bezetting liggende 2e Regement Lanciers, gekommandeerd door den Kolonel *de Bellefroid*, eerlang geheel de dienst van Marechaussees verrigten en alzoo van het Departement van Oorlog onder dat van Justitie overgaan, zoodat er alsdan vooraf nog eene organisate van genoemd Regement zal noodig zijn, terwijl verder eenige algemeene garnizoensverwisselingen ook bij de ligte Kavallerie des legers zullen plaats vinden. Tevens zoude bepaald zijn, dat het in deze residentie, onder komando van den Majoor *Wortman* in bezetting liggend 2e Batt. Jagers, dat, zooals gewoonlijk, met November aanstaande het te Breda in garnizoen liggende 1e Bataillon van genoemd reg., onder bevel van den Luit. Kolonel *Büchner* zoude moeten vervangen, alhier tot Mei 1844 in garnizoen zal blijven, als wanneer eerst die garnizoensverwisseling zal plaats grijpen.

— Uit 's Gravenhage deelt men een verslag mede van de zitting van de Tweede Kamer der Staten Generaal van Zaturdag jl. Aan de orde van den dag was de beraadslaging over het ontwerp van wet betrekkelijk den *straatweg van Maastricht naar de Geldersche grenzen*. De Minister van binnenlandsche zaken legt het bestek van dien weg met de juiste raming van kosten over. De Heeren de *Man*, *van Verduyne* en *v. Hoorn van Burgh* spreken voor de wet, terwijl de Heeren *Menso*, *Bruce*, *Modderman*, enz. zich tegen de wet verklaren. Nadat de Minister dezelve breedvoerig heeft verdedigd, is men tot stemming overgegaan en de wet met 47 tegen 5 stemmen aangenomen. Tegen hebben bestemd de Heeren *Menso*, *Bruce*, *Verwey-Mejan*, *Modderman* en *Jordens*.

— De dagbladen van Canton verhalen dat een Arabisch koopman, komende van de Oostelijke kusten van Borneo, te Batavia de tijding heeft aangebragt, dat het Hollandsche vaartuig *de Elizabeth*, hetwelk in 1840 Singapore verlaten had en sedert dien tijd vermist was, thans op die kusten ontdekt is geworden. De Arabier zou aldaar den kapitein *Lindsted* gesproken en van dezen vernomen hebben, dat hij, benevens al de manschappen van zijn schip, door de inboorlingen tot slaven gemaakt waren. Men meende dat het Nederlandsche bestuur op Batavia eene expeditie uitrustte, ten einde de equipage van *de Elisabeth* te doen in vrijheid stellen.

MENGELINGEN.

Berigten uit Noord-Amerika, spreken van eenen ijsselijken brand, die alle vorige branden overtreft en voor de scheepvaart in de poolstreken de weldadigste gevolgen zal hebben. In de Hudsonsbaai, namelijk, zijn al de ijsbergen verbrand en de geheele noordwestelijke passagie ligt thans open, zelfs tot aan de pool. Al de walvisschen zijn dood gekookt, en vier groote stammen Esquimaux, welke juist uitgegaan waren om te visschen, zijn letterlijk in gebakken tongen veranderd. Het gekraak van den brand is duidelijk te New-York gehoord, en de geheele kust van Groenland kan thans uit de vensters der bovenste verdieping aldaar gezien worden. Een oud heer, met eenen telescoop, „verzekerde", dat hij de Noordpool, met een opschrift daar boven op, ter eere van kapitein Parry, zeer duidelijk kon onderscheiden.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel geteekend T. M. Jr. in ons volgend No.

Nieuw uitgekomen Boeken.

Des Heeren lof, verkondigd uit den mond der kinderen, of twintig zonderlinge voorbeelden van vroeg bekeerde en jonggestorvene kinderen, die heerlijke blijken van Genade en Godzaligheid vertoonden, in hun leven en dood; met eene aanspraak aan ouders en kinderen, aanwijzende de nuttigheid van dit werkje, door Wilhelmus Eversdijk, nieuwe uitgave, 2de druk Schooluitgave f 0,50

De vijf boeken van Mozes, met aanteekening der geboden, naar Maimonides, benevens de Haphataroth, naar ritum der Ned. en Port. Israeliten, en de orde der Sabbathgebeden en piutim, met eene getrouwe, Nederduitsche vertaling door G. J. Polak, en de Nederduitsche vertaling door M. S. Polak. (met kerkelijke goedkeuring.)

De zalige dooden, predikatie bij gelegenheid van het afsterven van den Weleerw. heer H. de Cock, in leven predikant bij de Christelijke afgescheidene (getrouw gereformeerde) gemeente te Groningen, enz. door S. van Velzen « 0,30

De koninklijke heerlijkheid van Christus, vertoond en toegezegd aan zijn volk, alsmede de zaligheid aan hetzelve beloofd; voorgesteld in eene leerrede ter overdenking van des Heeren H. Avondmaal, over Jesaias 33: 16, door P. J. Schaap « 0,25

De troostvolle nodiging van alle vermoeide en belaste zielen tot Christus, aangedrongen met deszelfs gepaste belofte, voorgesteld in eene leerrede ter voorbereiding van des Heeren H. Avondmaal, over Mattheus XI: 28, door P. J. Schaap 0,25

The voice of Christ of the churches, considered in a course of twenty one lectures expository and pratical, on the 2d and 3d chapters of the Book of the Revelation, by Ebenezer Muller.

Een zestal kinderpreeken door G. G. van Balen Blanken, « 0,90

Uitboezeming van een Christen. Uitgegeven ten voordeele van een verarmd huisgezin, door Lublink Weddink « 0,20

ADVERTENTIEN.

Openbare Verkooping

op Vrijdag den 17. Februarij 1843, des morgens ten 10 uren, achter het Kerkenhuis, aan den Nieuwendijk te Vlissingen:

Van eene partij Eiken DEKBALKEN, Greinen DEKDEELEN, VRANGEN, Eiken PLANKEN, een VOOR- en ACHTERSTEVEN, eene KIEL en BRANDHOUT, alles voortkomende uit de slooping van voor 's Rijks dienst afgekeurde Kanonneerbooten.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14 Februarij. Sedert den 12 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De vrouw Catharina, ... Elseneur, zaad; Diana, J. B. Ehrenfrier, Pillaw, garst; Patronen, A. Westberg, St. Petersburg, lijnzaad; Nathalie, ... Rotterdam, ballast; Express, N. Abrensberg, Koningsberg, lijnzaad; Otto Ferdinand, C. Kunde, Dantzich, tarwe; Leo, N. H. Jensen, Holberg, rogge; Narova, H. Johansen, Nerva, hout; Moltina, P. D. Andriessen, Weenen, garst en haver; St. Grunau, F. Haage, Koningsberg, tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Aurora, J. Muller, Nelson, W. Rylatt, beide ballast, Avontuur; Joanna Maria, H. Wolters, suiker, Bremen; Jean key, J. de Pauw, ballast, Havanna; Diana, C. Weyerts, vlas, Hull; Mary Young, W. Knott, Syra, J. Brown, Alfred, H. Walker, Betsey en Jani, W. Sibbot, alle ballast, New-Castle; d'Octavie, J. Petersen, stukgoed, Marenham; Jenny en Marie, N. Fusher, Hartlepool, Panther, R. Thepard, Avontuur, beide ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.